

Λ, λ, λάμβδα ή λάβδα, τό, άκλιτο, το ενδέκατο γράμμα του ελλ. αλφαβ.· ως αριθμητικό λ' = 30, αλλά λ = 30.000. **1.** σε Αττ., το λ ενίοτε αντικαθίσταται από το ρ, όπως κλίβανος, κρίβανος, γλώσσαλος, γλώσσαργος, ναύκραρος, ναύκληρος, άλκ-ή, άρκεϊν· ομοίως, όλᾶς, Θέωλος, κόλαξ, λόγω τραυλίζουσας προφοράς του Αλκιβιάδη, αντί όρᾶς, Θέωρος, κόραξ, σε Αριστοφ. **2.** σε Δωρ., το λ γίνεται ν, όπως ἦνθον, φίντατος, αντί ἦλθον, φίλτατος, ενώ στην Αττ., το λ ενίοτε αντικαθιστά το ν, όπως λίτρον, πλεύμων, αντί νίτρον, πνεύμων. **3.** στην αρχή λέξεως το λ εκπίπτει, όπως εἶβω αντί λείβω, αἰψηρός, άφύσσω, ἄχνη αντί λαιψηρός, λαφύσσω, λάχνη. **4.** οι Επικ. ποιητές διπλασιάζουν το λ, χάριν του μέτρου, ιδίως μετά την αύξηση, όπως ἔλλαβε, ἔλλιτάνευε, και στα σύνθετα όπου το β' συνθετικό αρχίζει από λ, όπως στο τρίλλιστος· ο Όμηρος, όπου υπάρχουν δυο λ, αποβάλλει το ένα, όπου το μέτρο το απαιτεί, όπως στο Αχιλεύς. **5.** το δ ενίοτε γίνεται λ, πρβλ. Δ, δ II. **6.** το γ και το λ εναλλάσσονται στα μόγις, μόλις. **7.** το ν πριν απο το λ γίνεται λ, όπως στα συλλαμβάνω, ἔλλειπω.

λᾶ-, αχώριστο προθετικό μόριο με επιτατική δύναμη, όπως στις λέξεις λάμαχος, εξαιρετικά μάχιμος, λα-κατάρατος, εξαιρετικά καταραμένος, επικατάρατος.

λᾶας, ό, αιτ. λᾶαν, γεν. και δοτ. λᾶος, λᾶι· δυϊκ. λᾶε· πληθ., γεν. λάων, δοτ. λάεσι, Επικ. λάεσσι· στην Αττ. επίσης συνηρ. λᾶς, αιτ. λᾶν· γεν. λάου, σε Σοφ. (όπως το λᾶας να ήταν πρωτόκλιτο)· Λατ. lapis, λίθος, σε Όμηρ., κ.λπ.

λάβδα, τό, άκλιτο, = λάμβδα, σε Αριστοφ., κ.λπ.

λᾶβεῖν, απαρ. αορ. β' του λαμβάνω.

λᾶβή, ή (λαβεῖν)· **I.** καθετί που μπορεί κάποιος να πιάσει, χειρολαβή, χερουλί, πόμολο, σε Δημ.· λαβαίᾶμφιστομοι, λέγεται για την κούπα, σε Σοφ.

II. ως πυγμαχικός όρος, λαβή ή πιάσιμο, ὥσπερ ἄθλητης λαβήν ζητεῖν, σε Πλούτ.· μεταφ., λαβή, ευκαιρία, κατάλληλη περίσταση, λαβήν διδόναι, Λατ. ausam praebere, σε Αριστοφ.· ομοίως, λαβή παραδιδόναι, παρέχειν, στον ίδ., Πλάτ.

λαβήν, Δωρ. αντί λαβεῖν, απαρ. αορ. β' του λαμβάνω.

λάβησι, Επικ. αντί λαβῆ, γ' ενικ. υποτ. αορ. β' του λαμβάνω.

λαβοῖσα, Δωρ. αντί λαβοῦσα, θηλ. μτχ. αορ. β' του λαμβάνω.

λαβρ-ᾶγόρης, -ου, ό (ᾶγορεύω), θρασύς, χειμαρρώδης ομιλητής, φλύαρος, κομπορρήμονας, σε Ομήρ. Ιλ.

λάβραξ, -ᾶκος, ό (λάβρος), αδηφάγο θαλάσσιο ψάρι, πιθ. «λαβράκι», σε Αριστοφ.

λαβρεῦμαι, αποθ. (λάβρος), έχω χειμαρρώδη λόγο, φλυαρώ, κομπορρημονώ, αλαζονεύομαι, σε Ομήρ. Ιλ.

λαβρο-πόδης, -ου, ό (ποῦς), γρήγορος στα πόδια, ορμητικός, βίαιος, σε Ανθ.

λαβρο-ποτέω, μέλ. λαβροποτήσω (πότος), πίνω λαίμαργα, σε Ανθ.

λάβρος[ᾶ φύσει], -ονή —α, -ον, I. στον Όμηρο, λέγεται μόνο για τις φυσικές δυνάμεις, όπως άνεμος, βροχή, κ.λπ.· ορμητικός, καταγιστικός, σφοδρός, σε Ηρόδ.· λάβρον πῆρ, λάβρα κύματα, λάβρος πόντος, κ.λπ., σε Ευρ. **II.** μετά τον Όμηρο, λέγεται για ανθρώπους: **1.** ορμητικός, σφοδρός, βίαιος, σε Θέογν., Σοφ., κ.λπ. **2.** άπληστος, λαίμαργος, σε Πίνδ., Ευρ. **III.** επίρρ., λάβρωσ: **1.** με ορμή, μανιασμένα, σε Θέογν. **2.** λαίμαργα, άπληστα, σε Αισχύλ.

λαβροσύνη, ή (λάβρος), βιαιότητα, απληστία, λαιμαργία, σε Ανθ.

λαβρό-σῦτος, -ον (σεύω), αυτός που ορμά με μανία, ορμητικώτατος, βίαιος, σε Αισχύλ.

λαβύρινθος[ϋ], **ό, Ι.** μεγάλο οικοδόμημα που αποτελείται από πολλές αίθουσες που συγκοινωνούν μεταξύ τους με πολύπλοκους και ελικοειδείς διαδρόμους, σε Ηρόδ. **Π.** κοχλιάς, όπως το σαλιγκάρι, σε Ανθ.· *εκ σχοινίων λαβύρινθος*, δίχτυ από βούρλα, σε Θεόκρ. (αμφιβ. προέλ.).

λάβω, υποτ. αορ. β' του *λαμβάνω*· μτχ. **λαβών**.

λαγᾶρίζομαι, Παθ., είμαι χαλαρός, νωθρός ή αποστεώνομαι, λιμοκτονώ, σε Αριστοφ.

λαγᾶρόομαι, Παθ., γίνομαι χαλαρός, λιμοκτονώ, αδυνατίζω· λέγεται για παγωμένο νερό, βρίσκομαι σε διαδικασία τήξης, μαλακώνω, λιώνω, ξεπαγώνω, σε Ανθ.

λαγᾶρός, -ά, -όν, 1. χαλαρός, εξασθενημένος, ισχνός, κοίλος, βαθουλός, λέγεται για τα πλευρά ζώου, σε Ξεν.· *κατὰ τὸ λαγαρώτατον*, στο ασθενέστερο και μάλλον ανυπεράσπιστο μέρος, σε Πλούτ. **2.** ισχνός, χαλαρός, υποχωρητικός, σε Ξεν.

λα-γέτης, -ου, Δωρ. **λα-γέτᾱς, -α, ό** (λαός, **ἀγέομαι**), ηγέτης λαού, σε Πίνδ.

λαγῆνος[ᾱ], **-η, -ον**, αυτός που ανήκει σε λαγό, σε Αισχύλ.

λαγιον, τό, υποκορ. του *λαγός*, λαγουδάκι, σε Ξεν.

λαγνεία, ή, λαχτάρα, επιθυμία, συνουσία, σε Ξεν.

λάγνος, -η, -ον, προκλητικός, ασελγής, ακόλαστος, αυτός που αρέσκεται στις σαρκικές ηδονές, αισχρός, πόρνος, σε Αριστ.

λαγο-δαίτης, -ου, ό (**δαίω**), αυτός που κατατρώνει λαγούς, σε Αισχύλ.

λαγο-θήρας, -ου, ό (**θηράω**), αυτός που θηρεύει λαγούς, λαγοκυνηγός, σε Ανθ.

λαγο-κτονέω, μέλ. *λαγοκτονήσω* (*κτείνω*), σκοτώνω λαγούς, σε Ανθ.

λαγός, -οῦ, ό, ισοδ. τύπος του *λαγός*.

λαγῆνος[ᾱ], **ό**, φλασκί, κανάτα, Λατ. *lagēna*, σε Ανθ., κ.Πλ.

λαγγάνω (√*ΛΑΧ*), μέλ. *λήζομαι*, Ιων. *λάζομαι*· αόρ. β' *ἔλαχον*, Επικ. *ἔλλαχον*, *λάχον* (για το *λέλαχον*, βλ. κατωτ. IV)· παρακ. *εἴληχα*· υπερσ. *εἴληχειν*, ποιητ. και Ιων. παρακ. *λέλογχα*, γ' ενικ. υπερσ. *έλελόγγχει*, Δωρ. *λελόγγη* — Παθ., αόρ. *έλήχθην*, παρακ. *εἴληγμαι*· **Ι. 1.** με αιτ. πράγμ., λαμβάνω με κλήρο, λόγω τύχης ή θέλησης των θεών, σε Όμηρ.· με απαρ., *ἔλαχον πολίην ἄλα ναιέμεν*, μου έλαχε σαν μερίδιο να κατοικώ τη θάλασσα, λέει ο Ποσειδώνας (για τη διανομή του σύμπαντος μεταξύ των γιων του Κρόνου), σε Όμηρ. Ιλ.· *ἔλαχ' ἄναξ δούλην σ' ἔχειν*, σε Ευρ.· λέγεται για θεό που ορίζει την ζωή κάποιου, *έμέ μὲν Κῆρ λάχε*, σε Όμηρ. Ιλ.· ιδίως στον παρακ., είμαι η θεότητα που προστατεύει κάποιον τόπο, η πολιούχος θεότητα, *θεοῖσιν, ή Περσίδα γῆν λελόγγασι*, σε Ηρόδ.· απόλ., *πρὸς Θύμβρης ἔλαχον Λύκιοι*, η θέση τους είχε ορισθεί κοντά στο «Θυμβραίο πεδίο», σε Όμηρ. Ιλ. **2.** λέγεται για δημόσιους άρχοντες, λαμβάνω αξίωμα με κλήρο (βλ. λ. **κύαμος II**)· *ἀρχῆν λαχεῖν*, αντίθ. προς το *χειροτονηθῆναι* (εκλέγομαι με ανάταση των χειρών), σε Αριστοφ.· ομοίως, με απαρ., *ό λαχὼν πολεμαρχέειν*, αυτός στον οποίο έπεσε ο κλήρος να είναι πολέμαρχος, σε Ηρόδ.· *οἱ λαχόντες βουλευταί* (ενν. *εἶναι*), σε Ρήτ.· απόλ., *οἱ λαχόντες*, εκείνοι στους οποίους έπεσε ο κλήρος, σε Θουκ. **3.** ως Αττ. νομικός όρος, *λαγγάνειν δίκην*, λαμβάνω την άδεια να παρουσιάσω αγωγή στο δικαστήριο, σε Πλάτ., σε Ρήτ.· (χωρίς το *δίκην*) *λαγγάνειν τινί*, κάνω μήνυση εναντίον κάποιου, σε Ρήτ. **Π.** με γεν. διαιρ., γίνομαι κάτοχος κάποιου πράγματος, λαμβάνω, αποκτώ κάτι, σε Όμηρ., Αττ. **ΠΙΙ.** απόλ., λαμβάνω, τραβώ κλήρο, σε Όμηρ. Οδ.· *ρίχνω ψήφο*, σε Κ.Δ. **IV.** μτβ., Επικ. *αναδιπλ. αορ.*, *λέλαχον*, κατέχω, εξουσιάζω, *πυρὸς λελαχεῖν τινα*, χορηγώ σε κάποιον το

δικαίωμα της νεκρώσιμης ακολουθίας μετά πυρός, σε Ομήρ. Ιλ. **V**. αμτβ., πέφτω στον κλήρο ή στο μερίδιο κάποιου, λαχαίνω, σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ. **λᾶγω-βόλον, τό (βάλλω)**, ξύλο που εξακοντίζεται σε λαγούς, το οποίο χρησίμευε και σαν ποιμενική ράβδος, Λατ. *pedum*, σε Θεόκρ.

λᾶγῶδιον, τό, υποκορ. του *λαγῶς*, λαγουδάκι, σε Αριστοφ.

λᾶγών, -όνος, ἢ (λαγαρός), I κοίλο μέρος του σώματος κάτω από τα πλευρά, κοινώς «λαγόνι», σε Ευρ.: στον πληθ., λαγόνες, στον ίδ., Αριστοφ. **II**. μεταφ., κάθε κοιλότητα, σε Ανθ., Πλούτ.

λᾶγω-βόλον, τό, = *λαγωβόλον*, σε Ανθ.

λᾶγῶς, -οῦ, ὄ, Επικ. αντί *λαγῶς*.

λᾶγῶς, -α, -ον, συνηρ. αντί *λαγῶϊος*, αυτός που ανήκει στο λαγό, σε Αριστοφ.: *τάλαγῶα* (ενν. κρέα), κρέας του λαγού, και γενικά, νοστιμιές, λιχουδιές, *ζῆν ἐν πᾶσι λαγῶις*, στον ίδ.

λᾶγῶςήλᾶγῶς, ὄ, γεν. *λαγῶ* ή *λαγῶ*: αιτ. *λαγών*, *λαγῶ* ή *λαγῶ*: πληθ., ονομ. *λαγῶ*, αιτ. *λαγῶς*: Ιων. και ποιητ. *λαγός*, -οῦ: Επικ. **λᾶγῶς**, -οῦ: λαγός, Λατ. *lepus*, σε Ομηρ., Αισχύλ., κ.λπ.

λᾶγω-σφαγία, ποιητ. — **ίη, ἢ (σφαγή)**, σφαγή λαγών, σε Ανθ.

λάδανον, Ιων. **λήδανον, τό**, αρωματική τσίκλα, μαστίχα, κόμμι, σε Ηρόδ. (ξεν. προέλ.).

λαέρτης, -ου, ὄ, είδος θανατηφόρου μυρμηγκιού: ως κύριο όνομα, Λαέρτης, πατέρας του Οδυσσέα, σε Ομήρ. Οδ.: επίσης **Λαέρτιος, -ου** και **Λάρτιος**, σε Σοφ.

λάζομαι, αποθ., ποιητ. αντί *λαμβάνω*: Επικ. γ' ενικ. παρατ. *λάζετο*, γ' πληθ. ευκτ. *λαζοίατο* (αντί *λάζοιντο*): Δωρ. προστ. *λάζεο* ή *λάσδεο*: **I** λαμβάνω, δράττομαι, πιάνω, αρπάζω, σε Ομήρ. Ιλ.: *ὀδᾶξ λαζοίατο γαίαν*, μακάρι να έτρωγαν χώμα, στο ίδ.: μεταφ., *πάλινδ' ὄ γε λάζετο μῦθον*, πήρε πίσω το λόγο του, δηλ. τον άλλαξε, σε Όμηρ. **II**. **λάζυμαι** απαντά σε Ομηρ. Ύμν. και σε Ευρ.

λάθα, ἢ, Δωρ. αντί *λήθη*.

λάθε, Επικ. αντί *ἔλαθε*, γ' ενικ. αορ. β' του *λανθάνω*.

λαθεῖν, Επικ. *λαθέμεν*, απαρ. αορ. β' του *λανθάνω*.

λαθητικός, -ἦ, -όν, αυτός που δύναται να διαφύγει της προσοχής των άλλων, σε Αριστ.

λαθί-κηδής, -ές (κῆδος), πραϋντικός, παυσίπονος, σε Ομήρ. Ιλ., Ανθ.

λαθί-πονός[ι], -ον (λήθη), αυτός που λησμονεί, που ξεχνά την οδύνη, τον πόνο, σε Σοφ.: *βίωτος ὀδυνᾶν λαθίπονος*, ζωή απαλλαγμένη από πόνο, στον ίδ.

λαθί-φθογγος[ι], -ον, αυτός που αποστερεί σε κάποιον τη φωνή, σε Ησίοδ.

λαθοίατο, Επικ. αντί *-οῦντο*, Μέσ. ευκτ. αορ. β' του *λανθάνω*.

λαθος, -εως, τό, Δωρ. αντί *λήθος*.

λάθρα, λάθρα, βλ. **λάθρη**.

λαθραῖος, -ον, μυστικός, κρυφός, απόκρυφος, σε Αισχύλ., Σοφ.: *λαθραῖος ὠδῖς*, αυτός που γεννήθηκε κρυφά, σε Ευρ.: επίρρ., *λαθραῖως*, σε Αισχύλ., κ.λπ.

λάθρη, Αττ. **λάθρη**, επίρρ. (*λαθεῖν*), **1**, μυστικά, κρυφά, παράνομα, ύπουλα, σε Όμηρ.: *λάθρη γνῖα βαρύνεται*, ανεπαίσθητα, σε Ομήρ. Ιλ.: ομοίως, σε Αττ., Σοφ., κ.λπ. **2**, με γεν., χωρίς τη γνώση κάποιου, εν αγνοία κάποιου, *λάθρη Λαομέδοντος*, σε Ομήρ. Ιλ.: *λάθρη τῶν στρατηγῶν*, σε Ηρόδ.: ομοίως, σε Αττ.

λαθηρόν, επίρρ., = το προηγ., σε Ανθ.

λαθριδῖος[ι], -α, -ον, ποιητ. αντί *λάθριος*: επίρρ. *λαθριδίως*, σε Ανθ.

λάθριος, -ον, μεταγεν. τύπος του *λαθραῖος*, σε Θεόκρ.: ουδ. πληθ., ως επίρρ., μυστικά, κρυφά, παρασκευιακά, στον ιδ.

λαθρό-βολος, -ον (βάλλω), αυτός που χτυπά, που πλήττει στα κρυφά, *δόναζ*, σε Ανθ.

λαθρο-δάκνης, -ου, ό (δάκνω), αυτός που δαγκώνει στα κρυφά, σε Ανθ.

λαθρο-πόδης, -ου, ό (ποῦς), αυτός που περπατάει στα κρυφά, που έρπει, σε Ανθ.

λάθυρος, ό, είδος οσπρίου· πληθ. *λάθυρα*, σε Βάβρ.

λάθω[ᾶ], υποτ. αορ. β', και **λάθών**, μτχ. αορ. β' του *λανθάνω*.

λαι-, λαισ-, αχώριστο προθετικό μόριο με επιτατική σημασία, =λα-, *λαίμαργος*, κ.λπ.

λαία, ή, Δωρ. αντί *λεία*.

λαῖγξ, -γγος, ή, υποκορ. του *λαῖας*, μικρός λίθος, βότσαλο, σε Ομήρ. Οδ.

λαίθ-αργος, -ον (λαθεῖν, δάκνω), αυτός που δαγκώνει κρυφά, δηλ. χωρίς να γαβγίσει πρώτα, λέγεται για σκύλο, σε Αριστοφ.

λαικάζω, μέλ. *λαικάσομαι*, πορνεύω, απατώ, σε Αριστοφ.

λαικαστής, -οῦ, ό, έκφυλος, πόρνος, σε Αριστοφ.· θηλ. **λαικάστρια**, πόρνη, εταίρα, στον ιδ.

λαῖλαψ, -ᾶπος, ή (από το επιτατικό λα-, λαι-)· θύελλα, μανιασμένη καταγιγίδα, τυφώνας, ανεμοστρόβιλος, σε Όμηρ.

λαῖμα, -ατος, τό, πιθ. όπως το *λαίμος*, σε Αριστοφ.

λαίμαργία, ή, αδηφαγία, σε Πλάτ.

λαί-μαργος, -ον, άπληστος, αδηφάγος, σε Αριστ.

λαίμη-τόμος, -ον, ποιητ. αντί *λαίμοτόμος*, σε Ανθ.

λαίμο-δακής, -ές (δάκειν), αυτός που δαγκώνει τον λαιμό, σε Ανθ.

λαίμο-πέδη, ή, I. περιλαίμιο σκύλου, σε Ανθ. **II**. παγίδα για τη σύλληψη πτηνών, στον ιδ.

λαίμο-ρρῦτος, -ον (ρέω), αυτός που ρέει από το λαιμό, σε Ευρ.

λαίμος, -οῦ, ό, λαιμός, λαρύγγι, οισοφάγος, σε Όμηρ., Ευρ.

λαίμο-τμητος, -ον (τέμνω), αποκομμένος από τον λαιμό, αυτός που έχει κομμένο τον λαιμό, σε Ευρ.

λαίμο-τόμος, -ον (τέμνω), I. αυτός που κόβει τον λαιμό, σε Ευρ., Ανθ. **II**. προπαροξ., **λαίμοτόμος, -ον**, αυτός που έχει τον λαιμό κομμένο, αποκομμένος από το λαιμό, σε Ευρ.: *Γοργοῦς λαιμοτόμοι σταλαγμοί*, αίμα που στάζει από το κομμένο κεφάλι της Γοργώς, στον ιδ.

λαῖνα, ή, = *χλαῖνα*, Λατ. *laena*, σε Στράβ.

λαῖνεος, -α, -ον, = το επόμ., σε Ομήρ. Ιλ., Ευρ.

λάινος[ᾶ], -η, -ον (λαῖας), 1. από λίθο ή μάρμαρο, λίθινος, μαρμάρινος, σε Όμηρ., κ.λπ.: *λαῖνον ἔσσο χιτῶνα*, φόρεσες πέτρινο χιτώνα, δηλ.

λιθοβολήθηκες μέχρι θανάτου, σε Ομήρ. Ιλ. **2**. μεταφ., αυτός που έχει λίθινη καρδιά, καρδιά από πέτρα, σε Θεόκρ.

λαῖονήλαον, Δωρ. αντί *λήιον*.

λαῖός, -ᾶ, -όν, Λατ. *laevus*, αριστερός, *λαῖας χειρός*, στο αριστερό χέρι, σε Αισχύλ.: *πρὸς λαῖᾶ χερί*, σε Ευρ.

λαίο-τομέω, μέλ. *λαιοτομήσω* (*λαῖον, τέμνω*), θερίζω σιτάρι, σε Θεόκρ.

λαῖς, Δωρ. αντί *ληῖς*.

λαισήιον, τό (λάσιος), είδος μικρής ασπίδας, ελαφρότερη της συνηθισμένης *ἀσπίδος*, καλυμμένη με ακατέργαστα δέρματα ζώων, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ.

λαΐτμα, -ατος, τό (λαιμός), βυθός ή βάθος της θάλασσας, *μέγα λαΐτμα θαλάσσης, άλός λαΐτμα*, σε Ομήρ.· μόνο του, *λαΐτμα μέγ' έκπερώσιν*, σε Ομήρ. Οδ.

λαΐφος, -εος, τό, I. κουρελιασμένο και φθαρμένο ρούχο, στον ενικ. και πληθ., σε Ομήρ. Οδ. **II.** κομμάτι ύφασμα ή караβόπανο, ιστίο, σε Αισχύλ.· στον πληθ., σε Σοφ.

λαιψηρός, -ά, -όν, = *αιψηρός*, ελαφρός, ευκίνητος, ταχύς, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ., Ευρ.· πληθ. ουδ., ως επίρρ., ορμητικά, γρήγορα, σε Ευρ.

λακάζω, = *λάσκω*, φωνάζω, ωρύομαι, σε Αισχύλ.

Λάκαινα[λαΐ], ή, I. θηλ. του *Λάκων*, Λατ. *Lacaena*, γυναίκα της Σπάρτης, Σπαρτιάτισσα, σε Θέογν., κ.λπ. **II.** ως θηλ. επίθ., = *Λακωνική*, σε Ηρόδ., Ευρ., κ.λπ.

λακαταπύγων[υ], -ον, = *καταπύγων*, με το πρόθεμα *λα-*, εξαιρετικά λάγνος, σε Αριστοφ.

λάκε[α], Επικ. αντί *έλακε*, γ' ενικ. αορ. β' του *λάσκω*.

Λακεδαίμων, -ονος, ή, κλητ. -ον, **I.** Λακεδαιμονία, πρωτεύουσα της Λακωνίας, αλλά και η ίδια η Λακωνία, σε Ομήρ., Ηρόδ., κ.λπ. **II.** ως επίθ., σε Ηρόδ., Ευρ.· αλλά ομαλ. επίθ., λέγεται για ανθρώπους, *Λακεδαιμόνιος, -α, -ον*, σε Ηρόδ., κ.λπ.

λακείν, απαρ. αορ. β' του *λάσκω*.

λακέρυζα, ή (λάσκω), κάποια που κραυγάζει ή κλαίει, *λακέρυζα κορώνη*, κοράκι που κράζει, σε Ησίοδ.· *λακερύζων κύων*, σκύλος που γαβγίζει, παρά Πλάτ.

λακέω, Δωρ. αντί *ληκέω*.

λακίζω, σπαράζω στο κλάμα, σε Ανθ.

λακίς, -ίδος, ή (λάσκω), σχίσσιμο, σχίσμα, σπάραγμα, κουρέλι, σε Αισχύλ.· στον πληθ., στον ιδ.· *λακίδες πέπλων*, σχισμένα ενδύματα, ράκη, σε Αριστοφ.

λάκισμα[α], τό (λακίζω), στον πληθ., κουρέλια, ράκη, σε Ευρ.

λακιστός, -ή, -όν (λακίζω), σχισμένος, *μόρος λακιστός*, θάνατος δια κατασπαράξεως, σε Λουκ.

λακκό-πλουτος, ό, πλούτος μέσα από λάκκο, κωμ. παρατσούκλι του Καλλία, λέγεται ότι είχε βρει θησαυρό κρυμμένο σε λάκκο, σε Πλούτ.

λάκκος, ό, 1. λιμνούλα για υδρόβια πτηνά, Λατ. *vinarium*, σε Ηρόδ., Δημ. **2.** φρέαρ, πηγάδι, δεξαμενή, σε Ηρόδ., Ξεν.

λακ-πάτητος[πα], -ον (λάξ), τσαλαπατημένος, σε Σοφ.

λακτίζω, Αττ. μέλ. *λακτιῶ*, παρακ. *λελάκτικα (λάξ)*· **1.** κτυπώ με τη φτέρνα ή με το πόδι, κλωτσώ, σε Ομήρ. Οδ.· *φλοζ αίθερα λακτίζουσα*, φλόγες μαστιγώνουν τον ουρανό, σε Πίνδ.· *κραδία φόβω φρένα λακτίζει*, η καρδιά μου ριγεί από φόβο, σε Αισχύλ.· *τόν πεσόντα λακτίσαι*, να πατήσει πάνω σ' αυτόν που έχει πέσει, στον ιδ.· *τήν θύραν λακτίζω*, κτυπώ την πόρτα, σε Αριστοφ. — Παθ., *υπό ίππου λακτισθείς*, σε Ξεν. **2.** απόλ., «κλωτσώ», παλεύω, χαροπαλεύω, λέγεται για κάποιον που πεθαίνει, σε Ομήρ. Οδ.· παροιμ., *λακτίζω πρὸς κέντρα*, σε Πίνδ., Αισχύλ., κ.λπ.

λάκτισμα, τό, κλωτσιά, ποδοβολητό, τσαλαπάτημα, με γεν., σε Αισχύλ.

λακτιστής, -οῦ, ό, κάποιος που κτυπά, *ίπποι λακτισταί*, που κλωτσούν, σε Ξεν.· *λακτιστής ληνοῦ*, αυτός που πατάει τα σταφύλια στο πατητήρι, σε Ανθ.

Λάκων[α], -ονος, ό, I. κάτοικος της Λακωνικής ή Λακεδαιμόνιος (λέγεται για άνδρα), όπως *Λάκαινα* (λέγεται για γυναίκα), σε Πίνδ., Αριστοφ., κ.λπ. **II.** ως επίθ., Λακωνικός, σε Ανθ.

Λᾶκωνίζω, I. μιμούμαι τους Λακεδαιμονίους, συμπεριφέρομαι σύμφωνα με τους λακωνικούς τρόπους, σε Πλάτ., Ξεν., κ.λπ. **II.** συμφωνώ με τους Λακεδαιμονίους, είμαι με το μέρος τους, συντάσσομαι στο πλευρό τους, σε Ξεν.

Λᾶκωνικός, -ή, -όν, I. αυτός που ανήκει στους Λάκωνες, αυτός που προέρχεται από αυτούς, σε Αριστοφ., κ.λπ. **II.** ως ουσ.: **1.** ἡ Λακωνική (ενν. γῆ), Λακωνική γη, Λακωνία, σε Αριστοφ., κ.λπ. **2.** Λακωνικαί (ενν. ἐμβάδες), αἱ, Λακωνικά πέδιλα, που φορούσαν οι άνδρες, στον ιδ. **3.** τὸ Λακωνικόν, η πόλη-κράτος των Λακεδαιμονίων, σε Ηρόδ.

Λᾶκωνίς, -ίδος, ανώμ. θηλ. του Λακωνικός, σε Ομηρ. Ὑμν.

Λᾶκωνισμός, ὁ (Λακωνίζω), I. μίμηση του τρόπου των Λακεδαιμονίων, ιδίως της βραχυλογίας, της ολιγολογίας τους, σε Κικ. **II.** συμπάθεια προς τα πολιτικά συστήματα των Λακεδαιμονίων, Λακωνισμός, σε Ξεν.

Λᾶκωνιστής, -οῦ, ὁ (Λακωνίζω), I. αυτός που μιμείται τους Λακεδαιμονίους, σε Πλούτ. **II.** κάποιος που παίρνει το μέρος των Λακεδαιμονίων, που συντάσσεται με το συμφέρον τους, σε Ξεν.

Λᾶκωνο-μᾶνέω, μέλ. -ήσω (μαίνομαι), πάσχω από Λακωνομανία, σε Αριστοφ.

λαῶλάγέω, μέλ. -ήσω (λαλέω), φλυαρῶ, σε Πίνδ.· λέγεται για πουλιά και ακρίδες, τερετίζω, τιτιβίζω, σε Θεόκρ.

λαῶλάγημα, -ατος, τό, φλυαρία, σε Ανθ.

λαῶλέω, μέλ. -ήσω (λαλός)· I. 1. μιλάω, πολυλογῶ, φλυαρῶ, σε Αριστοφ., κ.λπ.· γενικά, μιλάω, λέω, δηγοῦμαι, σε Σοφ. **2.** με αιτ., μιλάω για κάτι, για κάποιον, σε Θεόκρ. **3.** μεταγεν., ακριβῶς ὅπως το λέγω, μιλάω, σε Κ.Δ., Θουκ. — Παθ., λαληθήσεται σοι, θα σου ανακοινωθεί, σε Κ.Δ. **II.** κύρια σημασία, φλυαρῶ, ἐρχεται ενίοτε σε αντίθ. προς τον έναρθρο λόγο, ὅπως λέγεται για τους πιθήκους, λαλοῦσι μὲν φράζουσι δὲ οὔ, σε Πλούτ.· λέγεται για ακρίδες, τετερίζω, σε Θεόκρ. **III.** λέγεται για μουσικούς ἤχους, αὐλῶ λαλεῖν, στον ιδ.

λάληθρος, -ον, ομιλητικός, σε Ανθ.

λάλημα[λαῶ], -ατος, τό, I. ομιλία, φλυαρία, σε Μόσχ. **II.** φλύαρος ἄνθρωπος, σε Σοφ., Ευρ.

λάλητῆος, -α, -ον, ρημ. επίθ., αυτός για τον οποίο πρέπει κάποιος να μιλήσει, σε Ανθ.

λάλητικός, -ή, -όν (λαλέω), αυτός που έχει τάση να φλυαρεῖ, σε Αριστοφ.

λαῶλητρίς, -ίδος, ἡ (λαλέω), ομιλητική γυναίκα, φλύαρη, σε Ανθ.

λαῶλιά, ἡ (λαλέω), I. 1. ομιλία, λόγος, σε Αριστοφ., Ανθ. **2.** συζήτηση, σε Κ.Δ.· φλυαρία, πολυλογία, σε Αισχίν. **II.** τρόπος ομιλίας, προφορά, διάλεκτος, σε Κ.Δ.

λαλιός, -ά, -όν, ποιητ. αντί λάλος, σε Ανθ.

λάλλαι, αἱ (λαλέω), χαλίκια, βότσαλα, από το θόρυβο που κάνουν στο νερό, σε Θεόκρ.

λαῶλοίς, -εσσα, -εν, ποιητ. αντί λάλος, σε Ανθ.

λάλος[λαῶ], -ον, φλύαρος, ομιλητικός, πολυλογάς, σε Ευρ., Πλάτ., κ.λπ.· μεταφ., λάλοι πτέρυγες, σε Ανθ.· ανώμ. συγκρ., λαλίστερος, σε Αριστοφ.· υπερθ. λαλίστατος, σε Ευρ.

λαῶμα, Δωρ. αντί λῆμα.

λαμά, εβρ. λέξεις, τι, γιατί; σε Κ.Δ.

Λαμάχ-ίππιον, τό, ο μικρός ιππίας Λάμαχος, σε Αριστοφ.

λά-μᾶχος[λαῶ], -ον (λα-, μάχομαι), πρόθυμος για μάχη, γνωστός Αθηναίος στρατηγός, σε Αριστοφ., Θουκ.

λαμβάνω (√*LAB*), μέλ. *λήψομαι*, Ιων. *λάμψομαι*, Δωρ. *λαψεῦμαι* ή *λαψοῦμαι*, αόρ. β' *ἔλαβον*, Επικ. *ἔλλαβον*· Ιων. *λάβεσκον*· προστ. *λαβέ*, παρακ. *εἴληφα*, Ιων. *λελάβηκα*· υπερσ. *εἰλήφειν*, Ιων. γ' ενικ. *λελαβήκεε* — Μέσ., αόρ. β' *ἐλαβόμεν*, Επικ. *ἐλλαβόμεν*, Επικ. απαρ. με αναδιπλ. *λελαβέσθαι* — Παθ., μέλ. *ληφθήσομαι*, αόρ. *ἐλήφθην*, Ιων. *ἐλάμφθην*, παρακ. *εἴλημμαι*, στους Τραγ. *λέλημμαι*· Ιων. *λέλαμμαι*. Η πρώτη έννοια της λέξης είναι διπλή, η μεν (περισσότερο ενεργητική), **λαμβάνω**, παίρνω· η δε (περισσότερο παθητική), **λαμβάνω**, δέχομαι.

A. I. **λαμβάνω**, παίρνω· **1.** πιάνω, αρπάζω, κατάσχω, σε Όμηρ., κ.λπ.· το μέρος που λαμβάνεται τίθεται σε γεν., ενώ το όλον σε αιτ., π.χ. *τὴν πτέρυγαν λάβεν*, την έπιασε από το φτερό, σε Ομήρ. Ιλ.· *γούνων λάβεκούρην*, σε Ομήρ. Οδ., κ.λπ.· όταν παραλείπεται η αιτ. του όλου, το **λαμβάνω** συντάσσεται μόνο με γεν. του μέρους, *ποδῶν, γούνων, κόρυθος λάβεν*, έπιασε από τα πόδια, κ.λπ., σε Ομήρ. Ιλ. **2.** λαμβάνω δια της βίας, αρπάζω, αποκομίζω κάτι σαν λεία, σε Όμηρ. **3.** λαμβάνω *δίκην*, ποινάς, Λατ. *sumere roenas*, λαμβάνω ικανοποίηση, επιβάλλω ποινή, σε Ευρ., κ.λπ. **4.** λέγεται για πάθη, αισθήματα, κ.λπ., καταλαμβάνω, κυριεύω, σε Όμηρ., κ.λπ.· λέγεται για πυρετό και αιφνίδια ασθένεια, προσβάλλω, καταλαμβάνω, σε Ηρόδ., Αττ. **5.** χρησιμ. για θεότητα, καταλαμβάνω, κατέχω, *τινά*, σε Ηρόδ.· λέγεται για το σκοτάδι και τα συναφή, καταλαμβάνω, κατέχω, σε Αισχύλ. **6.** καταλαμβάνω, επέρχομαι σαν εχθρός, σε Όμηρ., Ηρόδ.· καταλαμβάνω, βρίσκω, επέρχομαι, *λαμβάνω τινά μούνον*, σε Ηρόδ., κ.λπ.· επίσης, καταλαμβάνω, βρίσκω, ανακαλύπτω, Λατ. *deprehendo*, στον ίδ.· ομοίως Παθ., *ἐπ' αὐτοφώρῳ εἰλημμένος*, πιάστηκε κατά την πράξη, επ' αυτοφώρω, σε Αριστοφ. **7.** λαμβάνω *τινά ὀρκίοισι*, δένω, υποχρεώνω κάποιον με ὀρκους, σε Ηρόδ. **8.** παίρνω κάποιον ως βοηθό, σε Σοφ. **9.** *τὴν Ἰδην λαβὼν ἐς ἀριστερὴν χεῖρα*, κράτησε την Ἰδη προς τα αριστερά σου· ομοίως, *λαβὼν ἐν δεξιᾷ*, σε Θουκ. **10.** λαμβάνω *Ἑλληνίδα ἐσθῆτα*, τη φορά, τη δέχομαι, σε Ηρόδ. **11.** αντιλαμβάνομαι δια των αισθήσεων, σε Σοφ., Πλάτ.· προσλαμβάνω με το μυαλό, αντιλαμβάνομαι, «πιάνω», κατανοώ, σε Ηρόδ., κ.λπ.· εκλαμβάνω, κατανοώ κάτι όπως ακριβώς είναι, π.χ. χωρίο συγγραφέα, Λατ. *accipere*, σε Ηρόδ., Θουκ., κ.λπ. **12.** παίρνω στα χέρια μου, αναλαμβάνω, σε Ηρόδ. **13.** η *μηχ. λαβὼν* πολλές φορές πλεονάζει, όπως *λαβὼν κύσε χεῖρα*, πήρε και φίλησε, σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, σε Αττ. **II.** λαμβάνω κάτι, αποδέχομαι· **1.** λαμβάνω κάτι που μου προσφέρεται, κερδίζω, αποκομίζω, αποκτώ κάτι, σε Όμηρ., κ.λπ.· επίσης, με αρνητική σημασία, *λαμβάνω ὄνειδος*, σε Σοφ.· *λαμβάνω θάνατον*, σε Ευρ., κ.λπ. **2.** παντρεύομαι, σε Ηρόδ., Ξεν. **3.** λαμβάνω *δίκην*, λαμβάνω τιμωρία, δηλ. υποφέρω, παθαίνω, τιμωρούμαι, Λατ. *dare roenas*, σε Ηρόδ., Ευρ.· **4.** λαμβάνω *ὄρκον*, δέχομαι ὄρκο σαν δοκιμασία, σε Αριστ.· *λαμβάνω λόγον*, απαιτώ λογαριασμό, σε Ξεν. **5.** συλλαμβάνω παιδί, μένω έγκυος, σε Αισχύλ. **6.** λαμβάνω σαν εισόδημα ή αποκομίζω κέρδος, σε Αριστοφ., Πλάτ.· αγοράζω αντί..., σε Αριστοφ. **7.** δέχομαι, παραδέχομαι, σε Πίνδ. **8.** λέγεται για πρόσωπα υποταγμένα σε αισθήματα, πάθη και άλλα παρόμοια, *λαμβάνω θυμόν*, «παίρνω θάρρος», σε Ομήρ. Οδ.· ομοίως, περιφραστικά, *λαμβάνω φόβον* = *φοβεῖσθαι*, σε Σοφ., κ.λπ.· ομοίως, *λαμβάνω ὕψος* = *ὑψοῦσθαι*, σε Θουκ.· *λαμβάνω νόσον*, «παίρνω» κρυολόγημα, σε Πλάτ.· ομοίως, *αἱ οἰκία ἐπάλλξεις λαμβάνουσαι*, λαμβάνοντας επιπρόσθετες επάλξεις, αποκτώντας περισσότερες πολεμίστρες, σε Θουκ. **B. 1.** Μέσ., πιάνομαι από κάτι ή κάποιον, με γεν., *λαμβάνομαι σχεδῆς*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ., κ.λπ. **2.** λέγεται για τόπο, *λαμβάνομαι τῶν ὀρῶν*, καταφεύγω στα ὄρη, φτάνω στα βουνά, σε Θουκ.

λάμβδα, λαμβδᾶκίζω, λαμβδακισμός, βλ. Λ, λ.

Λάμια[ἄ], ἡ (λαμός=λαιμός), μυθικό τέρας, λέγεται ότι τρεφόταν με σάρκες ανθρώπων και αποτελούσε φόβητρο των παιδιών, σε Αριστοφ.

Λᾶμνος, Λαμνόθεν, Λαμνιάς, Δωρ. αντί *Λημν-*.

λαμπᾶδ-αρχία, ἡ (ἄρχος), επίβλεψη της *λαμπαδηδρομίας*, η οποία ήταν μέρος της γυμνασιαρχίας, σε Αριστ.

λαμπᾶδη-δρομία, ἡ (δρόμος), Αθηναϊκή τελετή που πραγματοποιούνταν κατά τον εορτασμό των θεών της φωτιάς, Προμηθέα, Ηφαίστου και Αθηνάς, κατά τη διάρκεια της οποίας οι δρομείς κρατούσαν αναμμένους πυρσούς από τον κοινό βωμό των θεοτήτων αυτών και διένυαν την απόσταση από τον έξω Κεραμεικό μέχρι την Ακρόπολη· μετά τον Περσικό πόλεμο ο Παν τιμόταν με παρόμοια τελετή, σε Ηρόδ.

λαμπᾶδηφορία, Ιων. λαμπαδηφορή, ἡ, = λαμπαδηδρομία, σε Ηρόδ.

λαμπᾶδη-φόρος, ὁ (φέρω), αυτός που φέρει πυρσό, αυτός που κρατά λαμπάδα, λαμπαδηδρόμος, σε Αισχύλ.

λαμπᾶδιον[ᾶδ], τό, I. υποκορ. του *λαμπάς*, μικρή λαμπάδα, σε Πλάτ. **II.** επίδεσμος για τραύματα, σε Αριστοφ.

λαμπᾶδ-οὔχος, -ον (ἔχω), αυτός που έχει λαμπάδα, αυτός που λάμπει, λαμπρός, σε Ευρ.

λαμπάς, -άδος, ἡ (λάμπω), I. 1. πυρσός, δάδα, σε Αισχύλ., Σοφ., κ.λπ.· πυρσός σηματοδοσίας που χρησιμεύει σαν φάρος, σε Αισχύλ.· μεταγεν., λάμπα, λύχνος ελαίου, σε Κ.Δ., Ανθ. **2.** μεταφ., λέγεται για τον ήλιο, σε Σοφ., Ευρ., κ.λπ.· *ἡ ἐπιούσα λαμπάς*, το φως που έρχεται, δηλ. η επόμενη μέρα, σε Ευρ. **II.** ο αγώνας της λαμπαδηδρομίας, όπως *λαμπαδηδρομία*, σε Ηρόδ.· *λαμπάδα δραμεῖν*, παίρνω μέρος στον αγώνα της λαμπαδηδρομίας, σε Αριστοφ.

λαμπάς, ποιητ. επίθ., θηλ. του *λαμπρός*, αυτή που λάμπει από τις λαμπάδες, σε Σοφ.

λάμπεςκε, γ' ενικ. Ιων. παρατ. του *λάμπω*.

λαμπετάω, = λάμπω, χρησιμ. μόνο στην Επικ. μτχ. *λαμπετόων*, αυτός που λάμπει, *ὅσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι εἶκτην*, σε Όμηρ.

λάμπη, ἡ, λαμπάδα, πυρσός, σε Αισχύλ.· φως, στον ιδ.

λαμπηδών, -όνος, ἡ (λάμπω), λάμψη, ακτινοβολία, σε Πλούτ.

Λάμπος, ὁ, ένα από τα άλογα της Ηούς, ο Λαμπρός, σε Ομήρ. Οδ.

λάμπ-ουρος, -ον (οὐρά), χρησιμ. σαν όνομα σκύλου, αυτός που έχει ουρά που λάμπει, σε Θεόκρ.

λαμπρός, -ά, -όν (λάμπω)· I. 1. λαμπρός, φωτεινός, ακτινοβόλος, λέγεται για τον ήλιο, τα αστέρια, τα μάτια κ.λπ., σε Ομήρ. Ιλ., Αττ. **2.** λέγεται για λευκά ενδύματα και άλλα παρόμοια, φωτεινός, λευκός, καθαρός, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ. **3.** λέγεται για το νερό, λαμπρός, καθαρός, διαυγής, σε Αισχύλ., κ.λπ.· λέγεται για τον αέρα, σε Ευρ. **4.** λέγεται για τη φωνή, καθαρός, ηχηρός, ευκρινής, Λατ. *clarus*, σε Δημ.· ομοίως, *λαμπρὰ κηρύσσειν*, σε Ευρ. **5.** μεταφ., χρησιμ. για έντονη, ζωηρή πράξη ή ενέργεια, *λαμπρὸς ἄνεμος*, δυνατός, διαπεραστικός άνεμος, σε Ηρόδ.· *λαμπρὸς καὶ μέγας καθιείς*, αυτός που κατέρχεται όπως η αύρα που πνέει με δύναμη, σε Αριστοφ.· *λαμπρὸς φανήσεται*, θα εμφανιστεί ορμητικώτατος, σε Ευρ.· ομοίως, ως επίρρ., *λαμπρῶς*, ζωηρά, ορμητικά, σε Θουκ. **6.** επίσης, μεταφ., φανερός, σαφής, καταφανής, σε Αισχύλ., Θουκ.· ομοίως, ως επίρρ., *λαμπρῶς κούδ' ἐν αἰνικτηρίως*, σε Αισχύλ.· *λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν*, σε Θουκ.· *λαμπρῶς ἐλέγετο*, λεγόταν χωρίς να αποκρύβεται τίποτα, στον ιδ. **II. 1.** λέγεται

για πρόσωπα, γνωστός, ένδοξος για τα έργα του, περίφημος για τη θέση του κ.λπ., σε Ηρόδ., Δημ.· επίσης, μεγαλοπρεπής, γενναίος, μεγαλόδωρος, Λατ. *splendidus, clarus*, σε Δημ., κ.λπ. **2.** εύθυμος, χαρωπός, φαιδρός, σε Σοφ. **III.** λέγεται για την εξωτερική εμφάνιση, λαμπρός, μεγαλοπρεπής, ωραίος, σε Ξεν.· χρησιμ. για τη νεότητα, σε Θουκ.· ομοίως, και για ένδυση, κ.λπ., σε Αριστοφ.· ως επίρρ., *λαμπρότατα*, σε Ξεν.

λαμπρότης, -ητος, ή, 1. φωτεινότητα, αίγλη, μεγαλοπρέπεια, σε Ηρόδ., Αττ.· στον πληθ., διακρίσεις, σε Θουκ. **2.** μεγαλοπρεπής τρόπος, μεγαλείο της γλώσσας, μεγαλοπρέπεια, μεγαλοδωρία, σε Δημ.

λαμπροφωνία, Ιων. **λαμπροφωνή, ή**, ευκρίνεια και ηχηρότητα φωνής, σε Ηρόδ.

λαμπρό-φωνος, -ον (φωνή), αυτός που έχει λαμπρή, καθαρή φωνή, σε Δημ.

λαμπρύνω[ν]; γ' ενικ. Παθ. παρακ. *λελάμπρυνται (λαμπρός)*· κάνω κάτι λαμπρό ή ωραίο, σε Ξεν. — Μέσ., *έλαμπρύνοντο τὰς ἀσπίδας*, στίλβωναν, γυάλιζαν τις ασπίδες τους, στον ίδ. — Παθ., *ὄμμασιν λαμπρύνεται*, αποκτά καθαρή, ξεκάθαρη, διαυγή όραση, σε Αισχύλ.· *λελάμπρυνται κόρας*, σε Σοφ. παρ' Αριστοφ.· επίσης, γίνομαι ή είμαι λαμπρός, καθίσταμαι πασίγνωστος, φημίζομαι, σε Ευρ. **II.** Μέσ., *δοξάζομαι για κάτι, υπερηφανεύομαι για κάτι, διακρίνομαι για κάτι, με δοτ.*, σε Ευρ., Θουκ.

λαμπτήρ, -ήρος, ό (λάμπω)· **1.** βάση ή σχάρα πάνω στην οποία τοποθετούνταν τεμάχια πεύκου ή άλλου ξύλου για το φωτισμό των δωματίων, σε Ομήρ. Οδ.· *ὦ χαῖρε, λαμπτήρ νυκτός*, εσύ που φωτίζεις τη νύχτα, λέγεται για τον πυρσό, σε Αισχύλ.· *ἔσπεροι λαμπτήρες*, νυχτερινά δαυλιά των φυλάκων, σε Σοφ. **2.** γενικά, = *λαμπάς*, σε Ευρ., Ξεν.

λαμπτηρ-ουχία, ή (ἔχω), κατοχή, κράτημα πυρσών, σε Αισχύλ.

λάμπω, μέλ. -ψω, αόρ. *έλαμψα*, παρακ. *λέλαμπα* (με σημασία ενεστ.) — Μέσ., μέλ. *λάμψομαι*· **I. 1.** παρέχω φως, ακτινοβολώ, είμαι λαμπρός, είμαι φωτεινός, λέγεται για τη λάμψη των όπλων, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για τα μάτια, στο ίδ.· λέγεται για τη φωτιά, σε Σοφ. — Μέσ. ή Παθ., *λαμπομένης κόρυθος*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ. **2.** λέγεται για τον ήχο, είμαι ευκρινής, ηχώ καθαρά, ξεκάθαρα, σε Σοφ. **3.** μεταφ., εκλάμπω, είμαι περίφημος ή επιφανής, σε Αισχύλ., Ευρ., κ.λπ. **4.** λέγεται για πρόσωπα, *φαιδρός λάμποντι μετώπω*, με λαμπρό πρόσωπο, σε Αριστοφ.· λάμπω, *δοξάζομαι, φημίζομαι*, στον ίδ. **II.** μτβ., *φωτίζω, κάνω κάτι να λάμπει*, σε Ευρ., Ανθ.

λᾶμῦρία, ή, θρασύτητα, αναίδεια, σε Πλούτ.

λᾶμῦρός, -ά, -όν (λαμός=λαιμός)· **I.** λαίμαργος, άπληστος, αδηφάγος, σε Θεόκρ. **II.** μεταφ., θρασύς, αναιδής, ακόλαστος, σε Ξεν., Πλούτ.

λαμφθῆναι, Ιων. απαρ. Παθ. αορ. του *λαμβάνω*.

λάμψομαι, Ιων. αντί *λήψομαι*, Μέσ. μέλ. του *λαμβάνω*.

λανθάνω και λήθω (√ΛΑΘ),

A. παρατ. *έλάνθανον, έληθον*, Επικ. *λήθον*, Ιων. γ' ενικ. *λήθεσκεν*· μέλ. *λήσω*, Δωρ. *λᾶσῶ*, αόρ. β' *έλᾶθον*, παρακ. *λέληθα*, υπερσ. *έλελήθειν*, Αττ. β' και γ' ενικ. *έλελήθης, έλελήθη*, Ιων. *έλελήθεε*· στους περισσότερους Ενεργ. χρόνους, διαφεύγω της προσοχής κάποιου, παραμένω άγνωστος, αόρατος, απαρατήρητος. Συντάσσεται: **1.** με αιτ. προσ. μόνο, *λανθάνω τινά*, ξεφεύγω της προσοχής κάποιου, Λατ. *latere aliquem*, σε Όμηρ., Αττ.· απρός., *σέ λέληθε*, διέφυγε της προσοχής σου, σε Πλάτ. **2.** συχνά με μτχ., οπότε η μτχ. μεταφράζεται ως ρήμα, και το *λανθάνω* με επίρρ., *απροσδόκητα, απαρατήρητα, αόρατα*· και αυτό, **α)** είτε με αιτ. προσ., *άλλον τινά λήθω μαρνάμενος*, δεν βλέπομαι από κάποιον ενώ μάχομαι, δηλ. μάχομαι χωρίς να

φαίνομαι, σε Ομήρ. Ιλ.· *μη λάθῃ με προσπεσών*, μήπως επέρθει απροσδόκητα, σε Σοφ. **β)** είτε χωρίς αιτ., *μη διαφθαρείς λάθῃ*, μήπως καταστραφεί χωρίς να το καταλάβει, στον ίδ.· *δουλεύων λέληθας*, έγινες σκλάβος χωρίς να το καταλάβεις, σε Αριστοφ. Η σύνταξη αυτή αντιστρέφεται και το *λαθών* τίθεται αντί *μτχ.*, *ἀπὸ τείχεος ἄλτο λαθών* (αντί *ἔλαθεν ἄλομενος*), σε Ομήρ. Ιλ.· *λήθουσά μ' ἐξέπινες*, σε Σοφ. **Β.** Ενεργ., **ληθάνω**, αόρ. β' *λέλᾳθον*, βλ. κατωτ. Τα σύνθετα ρήματα *ἐκ-ληθάνω*, *ἐπι-λήθω* λαμβάνουν *μτβ.* σημασία, κάνουν κάποιον να ξεχάσει κάτι, με γεν. πράγμ.· ομοίως στον αναδιπλ. αόρ. β' *λέλᾳθον*, *ὄφρα λελάθῃ ὀδυνάων*, για να τον κάνει να λησμονήσει τους πόνους του, σε Ομήρ. Ιλ. **Γ.** Μέσ. και Παθ. *λανθάνομαι*· *λήθομαι*, σε Ομήρ. Ιλ., Τραγ., Δωρ. *λάθομαι [ᾱ]*, Επικ. παρατ. *λανθανόμην*, μέλ. *λήσομαι*, Δωρ. *λᾱσεῦμαι*, επίσης *λελήσομαι*, αόρ. *έλησάμην*, επίσης *έλήσθην*, Δωρ. απαρ. *λασθήμεν*, αόρ. β' *έλᾳθόμην*, Επικ. *λαθ-*, επίσης Επικ. με αναδιπλ. *λελάθοντο*, κ.λπ. (βλ. κατωτ.)· — *λέλησμαι*, Επικ. *λέλασμαι*, *μτχ. λελασμένος*, κ.λπ.· *πρβλ.* **ἐπιλήθω**. Μέσ. και Παθ., αφήνω κάτι να μου διαφύγει, ξεχνώ, λησμονώ· **1.** απόλ. ή με γεν. πράγμ., λησμονώ, σε Ομήρ.· ομοίως στον αναδιπλ. αόρ., *οὐδὲ σέθεν θεοὶ λελάθοντο*, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.· ομοίως, Παθ. παρακ., *ἐμεῖο λελασμένος*, στο ίδ.· *κείνου λελησθαι*, σε Σοφ. **2.** λησμονώ επίτηδες, αντιπαρέρχομαι, *ἢ λάθει' ἢ οὐκ ἐνόησεν*, ή είχε κατά νου να προσφέρει θυσία και το ξέχασε ή δεν σκέφτηκε καθόλου κάτι τέτοιο, σε Ομήρ. Ιλ.

λᾱνός, Δωρ. αντί *ληνός*.

λάξ, επίρρ., με τα πόδια, με τις κλωτσιές, σε Όμηρ., *Αισχύλ.*· *λάξ πατεῖσθαι*, να καταπατηθείς, να ποδοπατηθείς, σε *Αισχύλ.*

λαξευτός, -ή, -όν, σκαλισμένος σε πέτρα, λαξευμένος, σε Κ.Δ.

λαξεύω, σκαλίζω, πελεκάω πέτρα, λαξεύω βράχο, σε Εβδ.

λάξις, -ιος, ή (λᾳχεῖν), κομμάτι γης που απονέμεται σε κάποιον με κλήρο, σε Ηρόδ.

λάξομαι, Ιων. αντί *λήξομαι*, μέλ. του *λαγχάνω*.

λᾱο-δάμᾱς[δᾱ], **-αντος, ὁ (δαμάω)**, αυτός που δαμάζει λαούς· στον Όμηρ., ως κύριο όνομα.

λᾱο-δόκος, -ον (δέχομαι), αυτός που δέχεται τον λαό· στον Όμηρ., ως κύριο όνομα, **Λαόδοκος**.

λᾱο-μέδων, -οντος, ὁ, αυτός που διοικεί, που κυβερνά τον λαό· στον Όμηρ., ως κύριο όνομα.

λᾱο-πάθής, -ές (πάσχω), που έχει πάθει ο λαός, σε *Αισχύλ.*

λᾱο-πόρος, -ον, αυτός που χρησιμεύει για διάβαση του λαού, κατασκευή που διευκολύνει τη διάβαση των ανθρώπων, *λαοπόροι μηχαναί*, δηλ. γέφυρες, σε *Αισχύλ.*

λᾱός, -οῦ, ὁ, Ιων. **ληός**, Αττ. **λεός**· σύνολο ανθρώπων, άνθρωποι γενικά, το ίδιο στον ενικ. και πληθ., δηλ., **1.** στην πολεμική γλώσσα της Ομήρ. Ιλ., άνδρες του στρατού, στρατιώτες· ομοίως, στρατός ξηράς, αντίθ. προς τον στόλο· ομοίως, κοινοί στρατιώτες, αντίθ. προς αρχηγούς· **2.** στην ειρηνική γλώσσα της Ομήρ. Οδ., άνθρωποι του λαού, λαός, απλοί άνθρωποι, υπήκοοι του άρχοντα ή του βασιλιά· *ναυτικός λεός*, θαλασσοπόρος λαός, σε *Αισχύλ.*· *ὁ γεωργικός λεός*, σε Αριστοφ.· *ἀκούετε, λεῶ*, άκουσε, λαέ! (ο συνηθισμένος τρόπος με τον οποίο άρχιζαν οι διακηρύξεις στην Αθήνα, όπως το ακούσατε!), στον ίδ. **3.** στην Κ.Δ., λέγεται για τους Ιουδαίους και έπειτα για τους Χριστιανούς, αντίθ. προς τους ειδωλολάτρες, εθνικούς.

λᾱος, ανώμ. γεν. του *λᾱας*.

λαο-σεβής, -ές (σέβω), αυτός που λατρεύεται, είναι σεβαστός από τον λαό, σε Πίνδ.

λαοσ-σόος, -ον (σεύω)· **1.** αυτός που ξεσηκώνει, που εξεγείρει τα έθνη, σε Όμηρ. **2.** *λαοσσοί άγωνες*, συναθροίσεις, στις οποίες συρρέει πολύς κόσμος, σε Πίνδ. **II.** (*σφίζω*), αυτός που διασώζει, που διατηρεί την ακεραιότητα του λαού ή των εθνών, σε Ανθ.

λαο-τέκτων, -ονος, ό, κτίστης, οικοδόμος, λιθοξόος, σε Ανθ.

λαο-τίνακτος, -ον, αυτός που έχει ξεπηδήσει μέσα από το βράχο, σε Ανθ.

λαο-τρόφος, -ον (τρέφω), αυτός που τρέφει τον λαό, που φροντίζει γι' αυτόν, σε Πίνδ.· *τιμή λαοτρόφος*, αξίωμα ωφέλιμο για τον λαό, στον ίδ.

λαο-τύπος[ύ], -ον (τύπτω)· **I.** αυτός που σπάζει λίθους, εργάτης λατομείου, *σμίλη*, σε Ανθ. **II.** ως ουσ., λιθοτόμος, γλύπτης, στον ίδ.

λαο-φθόρος (φθειρώ), -ον, αυτός που καταστρέφει τον λαό, καταστρεπτικός, ολέθριος, με γεν., σε Θεόγν.

λαο-φόνος, -ον (*φένω), αυτός που σκοτώνει τον λαό, ολέθριος, σε Θεόκρ.

λαο-φόρος και λεωφόρος, -ον (φέρω), αυτός που φέρει, που κουβαλάει τον λαό· *λαοφόρος όδος*, δρόμος με συχνή κυκλοφορία, δημόσιος, κεντρικός δρόμος, σε Ομήρ. Ιλ.· *ύπερ τών μάλιστα λεωφόρων πυλέων*, πάνω από τις πύλες με τη μεγαλύτερη κίνηση, σε Ηρόδ.

λαπαδνός, -όν, ποιητ. αντί *άλαπαδνός*.

λαπάζω, ποιητ. αντί *άλαπάζω*.

λαπάρα[πά], Ιων. **λαπάρη, ή (λαπαρός)**, μαλακό μέρος του σώματος μεταξύ των πλευρών και του ισχίου, λαγώνα, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ., κ.λπ.· στον πληθ., λαγόνες, πλευρά, Λατ. *ilia*, σε Ηρόδ.

λαπαρός, -ά, -όν, χαλαρός, σε Αριστ.

λάπη[ά], ή, σκουριά, βρωμιά, σε Αισχύλ.

λάπτω (√ΛΑΠ), μέλ. *λάπω*, αόρ. *έλαψα*, παρακ. *λέλαφα* — Μέσ., μέλ.

λάψομαι· **1.** πίνω νερό με τη γλώσσα, λέγεται για λύκους, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** πίνω λαίμαργα, ρουφάω, πίνω μονορούφι, σε Λουκ.

λαρινός, -ή, -όν (λαρός), καλοαναθρεμμένος, παχύς, σιτευτός, σε Αριστοφ.· μεταφ., στον ίδ.

λαρίς, -ίδος, ή, = *λάρος*, σε Ανθ.

Λάρισα[άρ], ή, **I.** όνομα πολλών αρχαίων Ελληνικών πόλεων, σε Ομήρ. Ιλ., κ.λπ.· αρχικά, ακρόπολη, όπως η Λάρισα του Άργους. **II. 1.** επίθ. **Λαρισαίος, -α, -ον**, αυτός που προέρχεται από τη Λάρισα, σε Θουκ., κ.λπ.· Ιων. *Ληρισσ-*, σε Ηρόδ. **2.** ως ουσ., είδος χύτρας που πρωτοκατασκευάστηκε στη Λάρισα, σε Αριστ.

λαρκίδιον, τό, υποκορ. του *λάρκος*, σε Αριστοφ.

λάρκος, ό, κοφίνι για κάρβουνα, καλάθι για άνθρακα, σε Αριστοφ.

λάρναξ, -άκος, ή, 1. κιβώτιο στο οποίο τοποθετούσαν πράγματα του σπιτιού, μπαούλο, σε Ομήρ. Ιλ., Ηρόδ. **2.** τεφροδόχος ή θήκη για οστά, οστεοθήκη, σε Ομήρ. Ιλ., Θουκ. **3.** λίκνο στο οποίο τοποθετούνταν τα νεογέννητα μωρά, σε Σίμων.

λάρος[ά], ό, γνωστό αδηφάγο θαλάσσιο πτηνό, γλάρος, που ορμάει προς τη θάλασσα για να αρπάξει το θήραμά του και έπειτα επιπλέει στα κύματα, σε Ομήρ. Οδ.· μεταφ., λέγεται για τους άπληστους δημαγωγούς, σε Αριστοφ. **II.** είδος ήμερου ωδικού πτηνού, σε Ανθ.

λαρός, -όν, 1. ευχάριστος στη γεύση, ηδύς, γλυκός, σε Όμηρ.· Επικ. υπερθ., *λαρώτατος οίνος* (χάριν μέτρου αντί *λαρότατος*), σε Ομήρ. Οδ.· συγκρ.

λαρότερον, ως επίρρ., σε Ανθ. **2.** ευχάριστος στην οσμή, εύοσμος, σε Μόσχ.,

Ανθ. **3.** ευχάριστος στην όψη, αγαπητός, σε Ανθ. **4.** ευχάριστος στην ακοή, μελωδικός, στον ιδ.

Λάρτιος, ό, σε Τραγ. αντί *Λαέρτης*.

λάρυγγιάω, = *λαρυγγίζω* I, σε Ανθ.

λάρυγγίζω, Αττ. μέλ. *λαρυγγιῶ*, **I.** κραυγάζω δυνατά, ουρλιάζω, σε Δημ. **II.** μτβ., φωνάζω δυνατότερα και κάνω κάποιον να σωπάσει, *λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας*, σε Αριστοφ.

λάρυγξ[ἄ], -υγγοσ, ό, ανώτατο μέρος του αναπνευστικού σωλήνα, λάρυγγας, σε Αριστ.· στους Ποιητές, λαιμός, φάρυγγας (ανώτατο μέρος του πεπτικού σωλήνα), σε Ευρ., Αριστοφ.

λᾶσ, λᾶοσ, ό, λίθος, πέτρα, Αττ. συνηρ. αντί *λᾶασ*.

λάσᾶνα[ἄσ], τᾶ, πάντα στον πληθ., τρίποδας πάνω στον οποίο τοποθετούσαν την χύτρα (μαγειρικό σκεύος)· επίσης, σχάρα, σε Αριστοφ.

λάσδομαι, Δωρ. αντί *λάζομαι*· προστ. *λάσσεο*.

λᾶσεῦμαι, Δωρ. αντί *λήσομαι*, Μέσ. μέλ. του *λανθάνω*.

λάσθη, ἦ, χλεύη, ειρωνεία, εμπαιγμός, σε Ηρόδ.

λασθηῆμεν, Δωρ. αντί *λασθηῆναι*, απαρ. Παθ. αορ. του *λανθάνω*.

λᾶσί-αύχην, -ενοσ (λάσιοσ), αυτός που έχει δασύ, τριχωτό αυχένα, σε Όμηρ., Αριστοφ., κ.λπ.

λάσιοσ[ἄ], -α, -ον και -οσ, -ον (συγγενές προς *δασύσ*)· **I.** μαλλιαρός, δασύς, δασύτριχος, πυκνόμαλλοσ, σε Όμηρ., Σοφ., κ.λπ. **II.** θαμνώδης, κατάφυτοσ, πυκνόσ από δέντρα, σε Ξεν., Θεόκρ.· *τὰ λάσια*, θάμνοι, σε Ξεν.

λασιό-στερνοσ, -ον (στέρνον), αυτόσ που έχει δασύ, γεμάτο τρίχες στήθοσ, σε Ανθ.

λάσκω (από √ΛΑΚ), μέλ. *λᾶκῆσομαι*, αόρ. *ἐλάκησα [ἄ]*, αόρ. β' *ἐλᾶκον*, Επικ. *λάκον*, παρακ. *λέλᾶκα*, Ιων. *λέληκα*, Επικ. θηλ. μτχ. *λελᾶκνῖα*, γ' πληθ. Μέσ. με αναδιπλ. αορ. β' *λελάκοντο*· **I.** λέγεται για πράγματα, ηχώ, κάνω κρότο, *λάκε χαλκόσ*, σε Ομήρ. Ιλ.· *λάκε δ' όστέα*, τα κόκαλα έτριζαν, έσπασαν με κρότο, στο ιδ. **II.** λέγεται για ζώα, κρώζω, φωνάζω, κράζω, λέγεται για το γεράκι, *όζῶ λεληκώσ*, στο ιδ.· λέγεται για το αηδόني στα νύχια του γερακιού, *τί λέληκασ*; σε Ησιόδ.· επίσης, λέγεται για σκύλοσ, υλακτώ, γαβγίζω, σε Ομήρ. Οδ. **III. 1.** χρησιμ. για ανθρώποσ, κραυγάζω, φωνάζω δυνατά, σε Αισχύλ., Σοφ., κ.λπ.· *τίλέλᾶκασ*; σε Αριστοφ.· *μή νυν λακήσῃσ*, στον ιδ.· λέγεται για χρισμούσ, διαλαλώ, κοινολογώ, διαδίδω, γνωστοποιώ, σε Αισχύλ., κ.λπ.· επίσης, τραγουδώ, *πρὸσ αὐλόν*, σε Ευρ. **2.** με σύστ. αιτ., ουρλιάζω, διαλαλώ, ξεστομίζω, σε Τραγ. **IV.** ραγίζω, σπάζω, κατακερματίζω, σε Κ.Δ.

λᾶσῶ, Δωρ. αντί *λήσω*, μέλ. του *λανθάνω*.

Λᾶτο-γενῆσ, -έσ, Δωρ. αντί *Λητογενῆσ*.

λᾶτομία, ἦ, στον πληθ., όπωσ το Λατ. *lautumiae*, σε Ανθ.

λᾶ-τόμοσ, ό (λᾶσ, τέμνω), αυτόσ που κόβει ή εξορύσσει λίθοσ από το λατομείο, λιθοκόποσ, λατόμοσ.

λατρεία, ἦ (λατρεύω)· **1.** μισθωτή υπηρεσία, δουλεία, σε Τραγ. **2.** *λατρεία τοῦ θεοῦ*, *θεῶν*, υπηρεσία στοσ θεούσ, λατρεία των θεών, σε Πλάτ.· απόλ., σε Κ.Δ.

λάτρευμα, -ατοσ, τό, I. 1. στον πληθ., μισθωτή υπηρεσία, *πόνων λατρεύματα*, επίπονη, οδυνηρή υπηρεσία, σε Σοφ. **2.** υπηρεσία, λατρεία στοσ θεούσ, σε Ευρ. **II.** = *λάτρισ*, μισθωτόσ υπηρέτησ, δούλοσ, στον ιδ.

λατρεύω, μέλ. -σω (*λάτρισ*)· **I.** εργάζομαι με μισθό, δουλεύω επί πληρωμή, βρίσκομαι σε κατάσταση δουλείασ, υπηρετώ, σε Ξεν. **2.** *λατρεύω τινί*, υπηρετώ, βρίσκομαι στις υπηρεσίες κάποιου, είμαι υπόδουλοσ, σε Σοφ., Ευρ.,

κ.λπ.· με αιτ. προσ., υπηρετώ, σε Ευρ.· μεταφ., *λατρεύειν πέτρα*, λέγεται για τον Προμηθέα, σε Αισχύλ.· *μόχθοις λατρεύων*, σε Σοφ.· *λατρεύω νόμοις*, υπακούω, σε Ξεν. **3.** λατρεύω τους θεούς με προσευχές και θυσίες, *λατρεύω Φοίβω*, σε Ευρ.· με σύστ. αιτ., *πόνον λατρεύω*, αποδίδω την προσήκουσα υπηρεσία, στον ίδ.

λάτριος, -α, -ον, αυτός που αναφέρεται σε υπηρέτη ή σε προσφερόμενη υπηρεσία, σε Πίνδ.· *παραδιδόναι τινά λάτριον*, παραδίδω κάποιον σε δουλεία, στον ίδ.

λάτρις, -ιος, ό και ή, μισθωτός εργάτης, υπηρέτης και στο θηλ. υπηρέτρια, σε Θεογν., Σοφ.

λάτρον, τό, πληρωμή, μισθός, σε Αισχύλ., στον πληθ.

Λατώ, Δωρ. αντί *Λητώ*.

λαυκᾶνή, ή, = *λαιμός*, φάρυγγας, λάρυγγας, οισοφάγος, σε Ομήρ. Ιλ.

λαύρα, Ιων. **λαύρη, ή**, δρομάκι, σοκάκι, διάδρομος, Λατ. *angiportus*, σε Ομήρ. Οδ., Ηρόδ.· υπόνομος, οχετός, σε Αριστοφ.

Λαύρειον, τό, περιοχή στα νότια της Αττικής, περίφημη για τα μεταλλεία αργύρου, σε Ηρόδ., Θουκ.· **Λαυριωτικός, -ή, -όν**, από το βουνό του Λαυρίου, σε Αριστοφ.

λαΰφυγμός, ό (λαφύσσω), λαιμαργία, σε Αριστοφ.

λάφυρα[λαΰ], τά (λαμβάνω), λεία πολέμου, Λατ. *spolia*, σε Τραγ., Ξεν.

λαΰφυροπωλέω, μέλ. *-ήσω*, πουλάω λάφυρα, σε Ξεν.

λαΰφυρο-πώλης, -ου, ό (πωλέω), πωλητής λαφύρων, αυτός που αγοράζει «χονδρικά» λεία πολέμου για να την πουλήσει «λιανικά», Λατ. *sector*, σε Ξεν.

λαΰφύσσω, Αττ. **λαφύττω**, μέλ. *λαφύζω (λάπτω)*· καταπίνω λαιμαργία, καταβροχθίζω, σε Ομήρ. Ιλ.· μεταφ., λέγεται για τη φωτιά, κατακαίω, καταναλώνω, αφανίζω, σε Ανθ.

λαΰφύστιος, -α, -ον, λαιμαργός, αδηφάγος, σε Ηρόδ., Ανθ.

λαΰχαιίνω, μέλ. *-άνω*, αόρ. *έλάχηνα*, (από $\sqrt{\text{LAXAN}}$), σκάβω, σε Μόσχ.

λαΰχνη-λόγος, -ον (λέγω), αυτός που συλλέγει, που μαζεύει λάχανα, σε Ανθ.

λαΰχανισμός, ό, κοπή ή συλλογή λαχάνων, σε Θουκ.

λάχωνον, τό (λαΰχαιίνω)· **1.** κυρίως στον πληθ., λάχανα του κήπου, Λατ. *olera*, σε Πλάτ., κ.λπ. **2.** επίσης στον πληθ., λαχαναγορά, μανάβικο, σε Αριστοφ.

λαΰχνό-πτερος, -ον (πτερόν), αυτός που έχει φτερά από λάχανο, σε Λουκ.

λαΰχανο-πώλης, -ου, ό (πωλέω), αυτός που πουλάει λάχανα, μανάβης· θηλ.

λαΰχάνόπωλις, -ιδος, σε Αριστοφ.

λάχε, Επικ. αντί *έλαχε*, γ' ενικ. αορ. β' του *λαχάναω*.

λάχεια[λαΰ], (λαχαιίνω), θηλ. επίθ., καλά καλλιεργημένη, εύφορη, γόνιμη, σε Ομήρ. Οδ.· μερικοί διαβάζουν *έλάχεια*, από *έλαχύς*, μικρός.

Λάχεσις[λαΰ], -εως, Ιων. **-ιος, ή (λαχείν)**, μία από τις τρεις Μοίρες, αυτή που μοιράζει τους κλήρους των ανθρώπων, σε Ησίοδ., Πίνδ.· βλ. **Κλωθώ**. **II.** *λάχεσις, ή*, ως προσηγορικό, κλήρος, μοίρα, προορισμός, παρ' Ηροδ.

λάχη[λαΰ], ή, = *λήξις*, λαχνός, κλήρος, *τάφων πατρώων λάχαι*, μερίδιο στους πατρικούς τάφους, σε Αισχύλ.

λαχναῖος, -α, -ον, = *λαχνήεις*, σε Ανθ.

λάχνη, ή, απαλό τρίχωμα, χνούδι, Λατ. *lanugo*, λέγεται για το πρώτο γένι που βγαίνει σε νεαρό άνδρα, σε Ομήρ. Οδ., Πίνδ.· λέγεται για τις αραιές τρίχες στο κεφάλι του Θερσίτη, σε Ομήρ. Ιλ.· λέγεται για χνουδένια επιφάνεια υφάσματος, στο ίδ.· ομοίως, για μαλλί προβάτου, σε Σοφ.

λαχνήεις, Δωρ. **λαχνάεις, -εσσα, -εν**, τριχωτός, μαλλιαρός, σε Ομήρ. Ιλ., Πίνδ.

λαχνό-γυιος, -ον (γυῖον), αυτός που έχει τριχωτά μέλη σώματος, σε Ευρ.
λαχνόομαι, Παθ., γίνομαι χνουδωτός, αποκτώ χνούδι, λέγεται για το σαγόνι νεαρού, σε Σόλωνα, Ανθ.

λάχνος, ό, = *λάχνη*, μαλλί, σε Ομήρ. Οδ.

λαχνώδης, -ες (εἶδος), = *λαχνήεις*, χνουδωτός, σε Ευρ.

λάχοϊην, Αττ. αντί *λάχοιμι*, ευκτ. αορ. β' του *λαγχάνω*.

λάχος, τό (*λαγχάνω*), μερίδιο που ορίζεται με κλήρο, Λατ. sors· **I.** μερίδιο που έχει ορισθεί σε κάποιον, κλήρος, μοίρα, σε Θεόγν., Σοφ.· αξίωμα ή εργασία κάποιου, σε Αισχύλ. **II.** μερίδιο που λαμβάνεται με κλήρο, κλήρος, μερίδα, λαχνός, στον ίδ., Ξεν.

λάχων, μτχ. αορ. β' του *λαγχάνω*.

λαψεύμαι ή λαψούμαι, Δωρ. αντί *λήψομαι*, μέλ. του *λαμβάνω*.

λάω[ᾶ] (A), = *βλέπω*, κοιτάζω, παρατηρώ, με αιτ., σε Ομήρ. Οδ.· *όξυλάων*, γρήγορος στη ματιά, σε Ομηρ. Ύμν.

λάω[ᾶ] (B), αρχ. Δωρ. ρήμα, το οποίο απαντά μόνο σε ενεστ., = *θέλω*, εύχομαι, επιθυμώ· *λῶ, λῆς, λῆ, λῶμες, λῆτε, λῶντι*· β' και γ' ενικ. υποτ. *λῆς, λῆ*, ευκτ. γ' ενικ. *λῶη*· απαρ. *λῆν*· μτχ. *τῶ λῶντι*.

λα-ώδης, -ες (εἶδος), λαϊκός, δημώδης, κοινός, Λατ. popularis, σε Πλούτ.

λείαινα, ή, θηλ. του *λέοντος*, σε Ηρόδ., Αισχύλ.

λειάινω, Επικ. *λειαιίνω*, μέλ. *λεᾶνῶ*, Επικ. *λειανέω*, αόρ. *έλέηνα*, Επικ. *λειήνα* (*λειός*)· **1.** κάνω κάτι λείο, γυαλίζω, στιλβώνω, σε Όμηρ.· *ίπποισι κέλευθον λειανέω*, θα εξομαλύνω τον δρόμο, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** κάνω κάτι λείο τρίβοντάς το, κοπανίζω σε γουδί, Λατ. levigare, σε Ηρόδ.· συντριβώ με τα δόντια, σε Ξεν.· γενικά, συντριβώ, αφανίζω, ξεριζώνω, συνθλίβω, σε Ηρόδ. **3.** εξαλείφω τις ρυτίδες λειαινόντάς τις, σε Πλάτ.· μεταφ., μετριάζω τα σκληρά λόγια, μιλώ με μετριοπάθεια, εκλεπτύνω, σε Ηρόδ.

λειάντειρα, θηλ. επίθ., αυτή που λειαιίνει, εξομαλύνει, γυαλίζει, σε Ανθ.

λέβης, -ητος, ό (*λείβω*)· **I.** χύτρα, χάλκινο καζάνι, τέντζερης, σε Όμηρ., κ.λπ.

II. λεκάνη στην οποία υπήρχε καθαρό νερό (*χέρνιψ*) για το νίψιμο των καλεσμένων πριν από τα γεύματα, σε Ομήρ. Οδ.· επίσης, λεκάνη για το πλύσιμο των ποδιών, στο ίδ.· λουτρό, σε Αισχύλ. **III.** νεκρικό τύμπανο, το οποίο είχε σχήμα λεκάνης και το χτυπούσαν οι γυναίκες στις κηδείες των βασιλέων, σε Ηρόδ. **IV.** τεφροδόχος λάρνακα, σε Αισχύλ., Σοφ.· γενικά, μικρή θήκη, σε Σοφ.

λεγεών, -ώνος, ή, Λατ. legio, σε Κ.Δ., Πλούτ.

λέγω (A), πλαγιάζω, ξαπλώνω, μέλ. *λέζω*, αόρ. *έλεξα*, Επικ. *λέξα*· — Μέσ., μέλ. *λέζομαι*, αόρ. *έλεξάμην*, Επικ. *λεξάμην* — Παθ., μόνο στο γ' ενικ. Επικ. αορ. β' *έλεκτο*, *λέκτο*, προστ. *λέξο*, *λέξεο*, απαρ. *λέχθαι*, μτχ. *λεγμένος* (με αυτή την έννοια, από *ΛΕΧ*, όπως στα *λέχ-ος*, *λόχ-ος*). Βάζω κάποιον να κοιμηθεί, αποκοιμίζω, *λέξον με*, σε Ομήρ. Ιλ.· *έλεξα Διός νόον*, στο ίδ. — Παθ. και Μέσ., κοιμάμαι, είμαι ξαπλωμένος, κατακλίνομαι, σε Όμηρ.

λέγω (B), συλλέγω, συνάγω, συναθροίζω, μαζεύω, μέλ. *λέζω*, αόρ. *έλεξα*, παρακ. *είλοχα*· — Μέσ., αόρ. *έλεξάμην*, Επικ. αόρ. β' *έλέγμην*, γ' ενικ. *λέκτο*· — Παθ., μέλ. *λέζομαι*, αόρ. *έλέχθην*, παρακ. *είλεγμαι*· **I. 1.** συλλέγω, μαζεύω, Λατ. lego, colligo, σε Όμηρ., Πίνδ.· *αίμασιās λέγων*, συλλέγει λίθους για να χτίσει τοίχο, σε Ομήρ. Οδ. — Μέσ., συλλέγω για τον εαυτό μου, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** Μέσ., διαλέγω για τον εαυτό μου, εκλέγω, επιλέγω, σε Όμηρ. — Παθ., εκλέγομαι, σε Ομήρ. Ιλ. **II. 1.** συναριθμώ, συγκαταλέγω, συνυπολογίζω, σε Ομήρ. Οδ.· *μετά τοῖσιν έλέγμην*, υπολογιζόμουν ανάμεσά τους, στο ίδ.· *λέκτο δ' άριθμόν*, αριθμησε, στο ίδ. — Παθ., *μετά τοῖσιν έλέχθην*, συγκαταλέχθηκα,

συνυπολογίστηκα μεταξύ αυτών, σε Ομήρ. Ιλ. **2.** ομοίως στους Αττ., λέγω ἐν ἐχθροῖς, λογαριάζω κάποιον μεταξύ των εχθρών, θεωρώ κάποιον σαν εχθρό, σε Αισχύλ.· λέγω τινὰ οὐδαμοῦ, θεωρώ κάποιον ανάξιο λόγου, nullo in numero habere, σε Σοφ. **3.** απαριθμῶ, επαναλαμβάνω, σε Ομήρ. Οδ., Αισχύλ., κ.λπ. — Μέσ., τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι; τι σου χρειάζεται να τα διηγείσαι; σε Ομήρ. Ιλ.· μηκέτι ταῦτα λεγόμεθα, στο ἴδ.

λέγω (Γ), λέω, μιλάω, μέλ. λέξω, αόρ. ἔλεξα — Παθ., μέλ. λεχθήσομαι, ομοίως Μέσ. μέλ. με Παθ. σημασία, και λελέξομαι· αόρ. ἐλέχθην, παρακ. λέλεγμαι· **1.** λέω, μιλάω, αγορεύω, σε Ηρόδ., Τραγ., κ.λπ.· λέγε, μίλα, ξεκίνα να μιλάς, πες, σε Ηρόδ.· ομοίως, λέγοις ἄν, σε Πλάτ.· λέγεται για χρησμούς, λέω, διακηρύσσω, ανακοινώνω, σε Ηρόδ. **2.** λέγειν τινά τι, λέω κάτι για λογαριασμό κάποιου άλλου, ιδίως, κακὰ λέγω τινά, κατηγορώ, βρίζω κάποιον, μιλάω χυδαία για κάποιον, στον ἴδ.· ἀγαθὰ λέγω τινά, σε Αριστοφ.· επίσης, εὖ ἢ κακῶς λέγω τινά, σε Αισχύλ., κ.λπ. **3.** λέω κάτι με το όνομα του, ορίζω, σε Σοφ.· αποκαλώ με κάποιον όνομα, ονομάζω, οὔτοι γυναῖκας ἀλλὰ Γοργόνας λέγω, σε Αισχύλ. **4.** λέγω τινά ἢ τινὶ ποιεῖν τι, λέω σε κάποιον να κάνει κάτι, παραγγέλλω, διατάζω, προστάζω, σε Σοφ., Ξεν., κ.λπ. **5.** λέγω τι, λέω κάτι, δηλ. μιλάω κατευθείαν, μπαίνω στην ουσία ενός πράγματος, σε Σοφ.· λέγω τι; έχω δίκιο; στον ἴδ.· αντίθ. προς το οὐδὲν λέγει, δεν έχει καμία σημασία, σε Αριστοφ.· ἀλλὰ επίσης, οὐδὲν λέγειν σημαίνει, λέω κάτι που δεν υφίσταται, ψεύδομαι, σε Αριστοφ., Πλάτ., κ.λπ. **6.** όπως το Λατ. dicere, θέλω να πω, εννοώ, τί τοῦτο λέγει; τι σημαίνει, τι σημαίνει αυτό; σε Αριστοφ., Πλάτ.· πῶς λέγεις; τι θέλεις να πεις; με ποια έννοια το λες αυτό; σε Πλάτ.· εξηγῶ πληρέστερα, εἶσω κομίζου σύ, Κασάνδραν λέγω, εσένα την Κασάνδρα εννοώ, σε Αισχύλ.· ποταμός, Ἀχελῷον λέγω, σε Σοφ. **7.** Παθ., λέγεται, όπως το Λατ. dicitur, λέγεται ότι..., όπως λέγεται..., σε Ηρόδ., Αττ.· επίσης, λέγονται εἶναι, λέγεται ότι αυτοί είναι..., σε Ξεν.· τὸ λεγόμενον, ἀπόλ., καθώς λέγεται ἢ λένε..., κατά το ρηθέν, σε Θουκ., κ.λπ.· ὁ λεγόμενος, για τον οποίο λέγεται..., οἱ λεγόμενοι αὐτόνομοι εἶναι, σε Ξεν. **8.** λέγεται για ρήτορες, μιλάω με έμφαση, λέγειν δεινός, σε Σοφ.· λέγειν τε καὶ πράσσειν δυνατώτατος, σε Θουκ. **9.** καυχίμαι για κάτι, κάνω λόγο, μνημονεύω, σε Ξεν.· απαγγέλλω κάτι που είναι γραμμένο, λαβὲ τὸ βιβλίον καὶ λέγε, σε Πλάτ., κ.λπ.· ἀλλὰ, η κοινή σημασία του Λατ. lego, διαβάζω, απαντά μόνο στα σύνθετα, ἀναλέγομαι, ἐπιλέγομαι.

ληηλᾶσία, ἦ, συλλογή λαφύρων, αρπαγή, ληστεία, σε Ξεν.

λε-ηλᾶτέω, μέλ. -ήσω (λεία, ἐλαύνω)· **1.** αρπάζω ως λεία κοπάδι βοοειδών, λαφυραγωγώ, σε Σοφ., Ξεν. **2.** με αιτ. τόπου, διαρπάζω, αφανίζω, ληστεύω, σε Ηρόδ.

λεία, Ιων. ληΐη, Δωρ. λῆα, ἦ, **1.** κλοπιμαία, λάφυρα που προέρχονται από αρπαγή, σε Ηρόδ., Σοφ., Ευρ., κ.λπ.· γενικά, περιουσία που μπορεί να ληστευθεί, σε Θουκ., Ξεν.· λείαν ποιεῖσθαι χώραν = ληηλατεῖν χώραν, σε Θουκ.· Μυσῶν λεία, λέγεται για κάθε πράγμα που μπορεί να αρπάξει κάποιος χωρίς να τιμωρηθεί «ξέφραγο αμπέλι», διαρπαγή, σε Δημ. **2.** λαρυφαγωγήση (ως πράξη), ζῆν ἀπὸ ληΐης, σε Ηρόδ.

λαιαίνω, Ιων. αντί λαιίνω.

λείβω (από √ΛΙΒ), απαρ. αορ. λείψαι, μτχ. λείψας· — Μέσ., αόρ. ἐλειψάμην·

I. χύνω, εκχέω, οἶνον λείβειν, κάνω σπονδή με κρασί, σε Όμηρ.· επίσης, λείβειν (χωρίς το οἶνον), σε Ομήρ. Ιλ.· λείβειν θεοῖς, σε Ομήρ. Οδ. **II.** όπως το εἶβω, αφήνω κάτι να κυλήσει, χύνω, δάκρυα λείβω, σε Όμηρ., Τραγ. — Παθ., λέγεται για τα δάκρυα, χύνομαι, εκρέω, σε Ευρ., Ξεν.· λέγεται για πρόσωπα,

λείβεσθαι *δακρύοις κόρας*, έχω τα μάτια μου γεμάτα δάκρυα, σε Ευρ.· μεταφ., λέγεται για τον ήχο, σε Πίνδ. **III.** στην Παθ. επίσης, *λιώνω*, *φθείρομαι*, *τήκομαι*, σε Αριστοφ.

λείζομαι, Ιων. και ποιητ. αντί *ληϊζομαι*.

λείηνα, Επικ. αντί *έλέηνα*, αόρ. του *λειαίνω*.

λειμαξ, *-ἄκος*, *ή*, = *λειμῶν*, λιβάδι, σε Ευρ., Ανθ.

λειμμα, *-ατος*, *τό*, = *λείψανον*, σε Πλούτ.· *τοῦ παιδὸς τὰ λείμματα*, ό,τι απέμεινε από αυτόν, απομεινάρια του, *λείψανα*, σε Ηρόδ.

λειμών, *-ῶνος*, *ό* (*λείβω*), τόπος με υγρασία, τόπος χλοερός, λιβάδι, Λατ. *pratium*, σε Όμηρ., Αισχύλ. κ.λπ.

λειμωνιάς, *-άδος*, ποιητ. θηλ. του *λειμώνιος*, σε Σοφ.

λειμώνιος, *-α*, *-ον* (*λειμών*), αυτός που ανήκει στο λιβάδι, χλοερός, Λατ. *pratensis*, σε Αισχύλ., Θεόκρ.

λειμωνόθεν (*λειμών*), επίρρ., από το λιβάδι, σε Όμήρ. Ιλ.· επίσης, *λειμωνόθε*, σε Θεόκρ.